

Lake Life

KATE MCINTOSH

Jim Morrison's 'Changeling' achterna

Pieter T'Jonck

Gezien op 21 mei 2023
Bronks, Brussel, in het kader van Kunstenfestivaldesarts

Met 'Lake Life' waagt Kate McIntosh zich – bij mijn weten – voor het eerst aan een voorstelling voor een jong publiek. Ze neemt hen mee naar een sprookjeswereld van elfen die elke mogelijke vorm kunnen aannemen. Is dat niet het diepste verlangen van elke mens: iets anders worden dan al waar je afkomst, geslacht, kleur enzovoort je toe lijken te veroordelen. McIntosh spoort je ertoe aan om dat allemaal voor even te vergeten. Lekker wegdromen. Maar wie zei nu ook weer dat dromen bedrog zijn?

23 MEI 2023

Changeling is Engels voor een wisselkind, maar – in Angelsaksische sprookjes dan toch – vaak van een heel bijzondere soort. Het is een soort elf die andere elfen planten bij een gezin in de plaats van een 'gewoon' kind. Toch verraadt het zijn ware aard af en toe door gekke kuren of door zijn vreemde uitzicht. Jim Morrison schreef er ooit een lied over: hij vond dat hij als artiest ook zo'n *changeling* was, iemand die door zijn verbeelding kon worden wat hij maar wou.

Over *changelings* gaat het ook in 'Lake life' van Kate McIntosh. Een echte voorstelling is het niet, want als bezoeker moet je zelf het gros van de acties uitvoeren. Niet dat McIntosh je aan je lot overlaat. Vooraf binden medewerkers een doek om je schouders waarin een luidspreker verstopt zit. Die fluistert je voortdurend in wat je moet doen, maar vooral, waar je aan moet denken of - liever nog – over kan dromen.

Een beetje onwennig komen alle bezoekers de theaterzaal van Bronks binnen. Die is voor de gelegenheid ontruimd. Op de vloer ligt een tapijt met krullerige, kleurige vormen, als een soort gestolde vloeistof-dia uit de sixties. Drie medewerksters van Mc Intosh lopen rond tussen het publiek met een kwalachtige gel in de handen. Dat vreemde, vormeloze, een beetje vieze ding is volgens hen de basisvorm van de *changeling*, maar die kan naar believen elk andere vorm aannemen, van pakweg een stoel of een olifant tot een heel

sterrenstelsel.

De enige beperking die ze kennen is die van hun verbeelding. Sommige *changelings* hebben daar een gebrek aan, waardoor ze vast komen te zitten in één toevallige vorm. Dat bekopen die 'stuckers' (van 'getting stuck', het is maar één letter verschil met 'sucker'…) of 'sads' vaak met de dood. Wij kunnen er volgens de medewerksters veel van leren, en dat gaan we doen in het komende uur.

Het begint ermee dat we elkaar alvast maar eens moeten leren kennen. Ons leren verplaatsen in anderen, zoals de *changelings*. McIntosh verpakt die kennismaking in een paar leuke spelletjes met willekeurige partners. De enige voorwaarde is immers dat je nooit contact mag maken, letterlijk of figuurlijk, met iemand die je kent. Dat kan uitdagend zijn: begin maar eens met een wildvreemde te praten over wat je anders zou willen zien in je leven.

De basisboodschap: zweren bij één zelfbeeld deugt niet

Daarmee is de basisboodschap gegeven: zweren bij één zelfbeeld deugt niet, want dan laten we heel veel links liggen, en het maakt het ons ook moeilijk om anderen te begrijpen. Ik weet niet meteen hoe kinderen zo'n spelletjes ervaren. Ik vond het best fijn, maar wat doorzichtig en zelfs een tikkeltje te gemakkelijk. Als vrije uitwisseling van gedachten, vormen en identiteit zo voor de hand zou liggen, hoe verklaar je dan dat elke bevolking gemiddeld zo'n 35% 'stuckers' – mensen met een autoritaire, onbuigzame blik op de wereld – telt? Zonder daaraan ten onder te gaan?

In elk volgend 'level' van dit spel, want dat is het eigenlijk, wordt je met zachte drang aangepord jezelf een beetje meer tussen haakjes te zetten, tot je deel mag nemen aan de jaarlijkse bijeenkomst van de *changelings*. Die komen dan samen aan een meer waar ze versmelten, zodat ze direct toegang krijgen tot alle energie en ervaringen die de anderen tijdens het afgelopen jaar opdeden. Zomaar. Gratis en voor niets, zonder consultants.

Voor de groep ontbonden wordt rest er dan nog één goed bedachte opgave. Er dwarrelen blaadjes neer uit de lucht met schijnbaar onoplosbare vragen zoals 'zou je liever een vogel zijn of elektrische stroom?', met als bijvraag waarom je voor het ene of het andere kiest. In groepjes van vier, alweer wildvreemde, mensen moet je elkaar die vragen stellen. In mijn groepje (van slechts drie personen) leidde dat tot een prettige kennismaking met een Portugese en een Brusselse vrouw en een levendige gedachtewisseling over de voordelen van materiële, vaste en immateriële, vloeiende bestaansvormen. Als slotakkoord moest je dan nog eens een andere onbekende die in de ogen kijken, met je geheimste wensen in het achterhoofd.

Het maakt 'Lake Life' tot een fijne en zelfs hartverwarmende ervaring, maar ook één die je snel vergeet, omdat er geen weerhaakje zit aan het spel dat McIntosh ons laat spelen. Het is allemaal zo hyper-veilig dat er niets blijft hangen waar je achteraf nog op door moet of wil kauwen. Zou dat voor kinderen zoveel anders zijn? We zouden het hen moeten vragen.